

Sagen tidligere for et Par Aar siden laa for, og kun indenfor Budgettets Ramme have den ærede Ordfører og jeg arbejdet for en Bevilling til Forbedring af Løjtnanternes Lønning, en Forbedring, som jeg personlig er meget sympatetisk stemt for, for saa vidt Lønnen er for ringe, idet jeg gaar ud fra, at en Arbejder er sin Løn værd, hvad enten han bærer Uniform eller ikke. Men ved nu at fremkomme med alle disse Sigtelser mod mig maa den ærede Ordfører dog have en Grund dertil. Jeg kan ikke tænke mig anden Grund end den samme, som Blæksprutten har, naar den udspyer en plumrende Vædske, nemlig at det er for at skjule sine egne Bevægelser. Jeg kan heller ikke tænke mig, at Ordføreren som Ordfører ved en anden Behandling fortsætter sin Angrebspolitik fra første Behandling uden netop for at skjule den Frontforandring, han har, lad mig sige, begaaet. Thi der var andre Ting, som Ordføreren meget nemmere kunde tale om, og som mere laa for. Der er særlig det, at naar den ærede Ordfører var en Ven af Forslaget, naar jeg var en Ven af det, naar vi alle vare Venner af det, naar Krigsminister Madsen var en Ven af det, naar de andre Ministre ere Venner deraf, hvorfor kom Forslaget da ikke til Forhandling den Gang her i Tinget? Hvorfor blev der ikke en Lov af det den Gang, naar vi alle vilde have Loven? Det var dog virkelig ikke en af de politiske Sager, som Landstinget kunde være til Sinds at vælte.

Nej, hvad var der i Vejen? Var det Frygten for den ærede Ordførers Vælgere. Jeg hørte nok den Gang, at de spillede nogen Rolle, men var det dem, der spillede hele den Rolle, at Sagen blev forpurret, eller havde den ærede Ordfører allerede den Gang begyndt at studere sin Peder Paars, og var han bleven forskrækket over et Ord, som han har set og rimeligvis misforstaaet og antaget for en Profeti, disse berømmelige Ord: Jens Busk kan gøre sort til hvidt. Det staar nemlig i Peder Paars, og det er skrevet for mere end 100 Aar siden. Er det noget saadant, der har forskrækket den ærede Ordfører, siden han den Gang ikke bragte Sagen frem? Der er en anden Ting, som den ærede Ordfører med Nytte kunde have oplyst i Stedet for at føre Angrebspolitik, og det er den, hvorfor Sagen, naar den den Gang blev lagt hen og ikke kunde føres igennem, nu har saa meget større Vigtighed end den Gang. Hvorfor kunne vi ikke nu henlægge den, som vi gjorde

da? Hvorfor er den ærede Ordfører ikke saa bange for sine Vælgere nu, som han var den Gang? (Afbrudelse af *Anders Nielsen*). . . De skal faa Ordet efter mig, naar Formanden giver Dem det. Det centrale i den ærede Ordførers Sigtelse var for mig dette og ene og alene dette, om jeg under Forhandlingerne med fhv. Krigsminister Madsen har gjort denne opmærksom paa, tilkendegivet denne, at Merudgiften skulde opvejes ved tilsvarende Beparelser. Har jeg gjort det, har jeg ikke arbejdet paa at faa forøgede Militærudgifter, saa har jeg arbejdet paa at lægge nogle Udgifter, som jeg ansaa for unyttige, hen til at komme nogle Mennesker til gode, der sidde smaat i det og have smaa Lønninger. Hvis nu den ærede Ordfører ikke kan huske, hvad der er foregaaet, og han ikke vil tro mig og mine Ord, kunde han saa have henvendt sig til fhv. Krigsminister Madsen og hørt, om han kunde huske det, og da havde han vel sagtens faaet den samme Besked, som Krigsminister Madsen vilde give mig; thi fhv. Krigsminister Madsen erkender selv, at jeg har rettet Forespørgsel til ham i saa Henseende og netop i den af mig ved 1ste Behandling anførte Form, som jeg saa tydelig husker, nemlig om Merudgiften ikke kunde spares enten paa Materiellet eller ved Reduktion af Personellet eller paa anden Maade, hvorpaa Krigsminister Madsen svarede benægtende. Naar nu det er oplyst og slaaet fast af mig her — og det er uimodsigeligt og umuligt for den ærede Ordfører enten at modbevise eller afbevise eller forplumre —, skulde man dog tro, at den ærede Ordfører kunde forstaa, at jeg ved denne Sag hverken har været eller nogen Sinde har ønsket at komme med den ærede Ordfører ned i den Grøft, hvori han for Øjeblikket er kørt ned. Derimod kan det godt være, at Krigsminister Madsen, da jeg havde ytret Sympati for en Forøgelse af Løjtnantslønningerne, som jeg før havde gjort det for Postekspedienternes, Postbudenes Løn, ja, jeg kan næsten sige, for enhver Lønningslov, Pensionslov, Understøttelsessag, vi have for her i den Tid, jeg har været Folketingsmand, idet jeg alle Tider har staaet paa det Standpunkt, at Staten skulde gøre det mest mulige, for at hjælpe, hvor der er Trang dertil, da har staaet i den Tro, at jeg vilde gaa med ham i tykt og tyndt, eller rettere, jeg ved, at han har staaet i denne Tro, at han havde her i Tinget ved personlige Forhandlinger med alle de enkelte samlet sig